

DEBRECENI PROTESTÁNS LAP

EGYHÁZI ÉS ISKOLAI HETI KÖZLÖNY

A Debreceni Protestáns Lap
könyvnyomdája Debrecen,
Nyomtató-utca 9. sz. ahova a
lap szétküldésére vonatkozó fel-
szólamlások küldendők.

Ma jelen hetenként egyszer szombaton, másfél lapon.
Előfizetési ár: egész évre 12 korona, félfévre 6 korona
Egyes szám ára 30 fillér.

A szerkesztőség és kiadóhivatal
Debrecen, Nyomtató-utca 9. sz.
ahova a lap szellemi és anyagi
ügyeire vonatkozó összes közle-
mények, kéziratok, előfizetési
és hirdetési díjak küldendők.

Ima dr. Barcsa János felett.

Vigasztalások Atyja: ime, gyászban, szomorú szívvel, könnyező szemekkel álljuk körül itt ezt a bús koporsót; ezt a sötét, ezt a fényes koporsót, amely sötét a mi nagy bánatunktól és fényes a halott nagy érdemétől.

Vigasztalásért könyörgünk Tehozzád, minden vigasztalásnak Istene, ki egy sugárral földerited a sötétségek sötétségét csodásan és szenttelkednek egy fuvallatával meghűvösited az égő szívet. Vigasztalásért könyörgünk Tehozzád. Mert szomorú a mi szívünk nagyon!

Oh, van gyászhír, amely nem a fület, hanem magát a szívet üti meg! Ilyen volt az, hogy, villámként, lecikázott a fölötte villogó kétélű pallos szolgálóra, óh világosságok Atyja, ki örök imádandó Szeretet vagy! Igénytelen, szerény, de mindhalálig munkálkodó, hű szolgálóra, ki — mint örök Fiadnak igaz követője — a világosság szolgálatában állott, csodahűséggel, csodabuzgalommal, maga-magát emésztő szerelemmel s ki e földre nem uralkodni jött, hanem szolgálni, adni életét másokért, óh, mindig csak másokért!

Szolgád nem járt azokkal egy úton, kik egymás ellen törve, tusakodva a népszerűség, hatalom, dicsőség birtokaért, nagy zajjal versenyeznek. *Ő nem versengett és nem is kiáltott; nem hallá senki az utcán szavát.* Nem követelt ő magának helyet a szívek rejtekében sem. Csupán kettőt tudott: dolgozni és szeretni.

És, ime, hogy kilobbant élete, a sötétségben, melyet itt hagyott maga után e gyászoló seregbe s az ő becsülő, szerető szívekre, a sötétségben, mint az éjtszakában a csillagokat, látjuk felragyogni szellemének világát és szívének szeretetreméltóságát.

Bizony most látjuk, hogy nagy volt s nagyon szerettük.

E férfiú, ki amilyen szerény, épen olyan szerény volt mindenekben; e férfiú, ki a mult kincseit, egyházak s iskolák történeteit kibányászta a rájuk halmozódott évtizedekből és évszázadokból s belőlük aranygarmadát rakott ajándokul jelennek és jövőnek, hogy emelhesse majd mesteri kéz aranykövekből tündérpalotát; e férfiú, ki előtt az iskola, miként a reformátorok előtt, a hit védőbástyája és a templom előcsarnoka volt (L. ily című művét: A debreceni kollégium és pártikulái), amelybe csak az igazságért vivni, az igazság igéit szólni s imádkozni járhat a buzgó lélek és a tiszta jellem; e férfi bizony nagyobb vala — világosságok Atyja, Istene, Előtted és a jók előtt azoknál, akik az élet zugó piacán a bámsz tömeg tapsai között úgy járnak, mint földre szállt istenek. S ez ember, ki ember volt igazán, szelid, jó lélek, senkinek sem ártó; ez ember, aki nem tudta magát úgy szeretetni, amint szeretett; ez ember, ki családjáért rajongott s mint kis családját, oly hiven szeretette nagyobb családját, az emberiséget; ez ember itt volt, itt élt a szívünkben. Talán magunk se tudtuk eddig ezt. Mert *oly szerényen huzódott meg itt is, a szívünkben, mint a társadalomban.* De most érezzük, hogy itt volt, hogy itt élt. A döbbenet, mely megüté szívünket, midőn a hír, a hollószárnyu hír bezörgetett hozzánk azzal, hogy őt elvetted, élet és halál Királya; e fájdalom, mely koporsója mellett vasujakkal szorongatja szívünket; e köny, mely égő szemünkbe lopózik, midőn sötét ravatalára

nézünk; e bánatos, de igazmondó tanuk bizonyítják, hogy a mi derék barátunk itt volt és itt élt szívünk rejtekében. És most a szívünk szomorú nagyon. Mintha magunk feküdnénk e koporsó rideg házában, hideg vánkosán. *Mintha magát a jóságot temetnők, a munkát, a lelkiismeretet, a szerénységet, a becsületet.*

De nem keseregni jöttünk e ravatalhoz; nem a szíveknek ugyanis mély sebét még mélyebbé szaggatni botorul; hanem vigaszt könyörögni le Tőled, kinél vagyon minden vigasztalás és életet tanulni e halottól, *ki a világ szerint nem is élt soha, mert Benned bizva csak munkálkodott, de Te szerinted nem hal meg soha, mert Benned bizva csak munkálkodott.*

Az üvegház meleg, párás, nyomasztó levegőjében a levél s virág tán duzzadozva és pompázva fejlík, de csupán kint a szabad levegőben. a naptűzben, záporban, zivatarban érik az ép, a mézédés gyümölcs. Szolgád is így nőtt, így termelt gyümölcsöt, a naptűzben, záporban, zivatarban: a szenvedések s küzdelmek között. *Nagy tanítómester az ilyen élet! Ez neveli a nagy embereket.* Isten, ki szegénységre, szenvedésre és küzdelemre küldötted Fiad' a mennyországából e bűnös világba, igazat mond a Te magyar prófétád: „*Óh szent a szalmakunyhók küszöbe — mert itt születnek a nagyok; az ég a megváltókat ide küldi be. Kunyhóból jö mind, aki a világnak szenteli magát.*” (Petőfi.) *E világban a Golgothán keresztül verejték-, köny- és vérlocsolta uton mehetünk fel az Olajfák hegyére. S bizony az aranykoronás fejeknél sokkal dicsőbbek a töviskoronások s a bársonyos, puha, fehér kezeknél azok, amelyeket nap égetett s keményre tört a mindennapi munka.* Erre tanít bennünket a Te szolgád, halóporában is munkára buzdít: családunkért, embertestvéreinkért s — felséges Isten — dicsőségedért. Az ő lelkében ott csengett szünetlen Fiad beszéde: „*Légy hü mindhalálíig s neked adom az élet koszoruját!*”

Azért ezt a halottat nem szabad nekünk vigasztalás nélkül siratnunk. Ez a halott nem halt meg, hanem él. *Ez a halál nem elmulás, hanem az örökkévalóság kezdete.* Szolgád emléke soká megmarad itt a földön, az emberek között műveiben és a népnevelés körül szerzett nagy érdemeiben. Lelke pedig koszorút nyer az égben — a mi szép és igaz hitünk szerint, mely odaírja e bús ravatalra a Te igédet: „*Boldogok bizonyly, kik az Urban halnak meg, az oly halottak, mert megnyugosznak fáradságaiktól és tetteik nyomon kísérik őket.*”

Minden vigasztalásnak Istene: e gondolat-
tal, a nagy találkozásnak, a sirontuli nagy talál-

kozásnak reménységével vigasztalja meg kegyelmed ezt a kesérgő családot. Az ő veszteségük a legnagyobb, az ő fájdalmuk a legégetőbb. Az agg szülőket, a bús özvegyet és az árván maradt gyermekeket, a testvéreket s a többi rokont öleld szivedre, örök Szeretetet. Csak ezt kérjük, csak ezt kérjük mi Tőled. Hiszen tudjuk, hogy *a Te sziveden szelid álmra szenderül a kín s gyönyörűséggé lesz a gyötrelém.*

Vigasztald e gyülekezetet is: a kartársakat, tanítványokat, az ismerősöket, barátokat. A veszteségért, melyet siratunk, adj kárpótlást egyháznak iskolának, hitnek, tudásnak, embertársaságnak. A porba hullt szövetneket ragadd föl; add uj kezekbe, uj — erős kezekbe; hadd ragyogjon, tündököljék tovább — javunkra és dicsőségedre!

Ámen.

Mi Atyánk stb.

Záróimádság.

Vigasztalások Atyja: csak Tebenned keres nyugalmat minden fájdalom, mely a mi szívünk mélyén kesereg. Tőled kértünk most is vigasztalást. Legyen nekünk a mi hitünk szerint, a mi hívő könyörgésünk szerint. A gyászolóknak légy vigasztalójuk és a roskadozóknak gyámoluk. Szolgádat, aki hü volt mindhalálíig, koszoruzd meg örök étellel, ingyen kegyelmedből a Krisztus Jézusért!

Ámen.